

[Poul Møller.]

har slået selve problemet vældigt op, og alle erkender, at vi trænger til samordning; samtidig har han dog skullet prøve på at skabe denne samordning med et middel, som var acceptabelt for den anden regeringspartner, det vil sige var tilstrækkelig sterilt til, at det ikke kunne gøre interesseorganisationerne nogen som helst skade og ikke på nogen måde tvinge dem til blot at gå i realitetsforhandlinger om en økonomisk samordning.

Jeg har allerede sagt, at vi trænger til en samordning af vor økonomi. Vi oplevede det så tydeligt sidste forår, da interesseorganisationerne tog sig selv til rette og fastsatte indkomsterne for den periode, vi befinder os i, på en måde, der slet ikke svarer til landets økonomiske politik, hvorfor denne lå splintret eller — jeg tror, det var den daværende højtærede finansminister, den nuværende økonomiske samordningsminister, der udtrykte det således — lå på jorden, lå på valen, de gode tiders politik var afsluttet. Se, det skete trods det, at vi havde en flertalsregering, som i hvert fald ved festlige lejligheder roser sig af at være en flertalsregering, og det skete på trods af, at denne flertalsregering skulle stå nogle af interesseorganisationerne meget nær.

Alligevel kunne en flertalsregering med hele flertallet i dette høje ting bag sig ikke styre interesseorganisationerne, ikke skabe den økonomiske samordning. Og nu tror man så, man kan gøre det ved at lade 3 tilsyneladende uvildige økonomer træde sammen og hvert halve år afgive nogle redegørelser for interesseorganisationernes forhold. Jeg tror ikke på det. Jeg tror, vi trænger til en økonomisk samordningspolitik, også når det drejer sig om egnsudviklingen, som skal drøftes her i eftermiddag; vi trænger til en landsplanlægning, få orden på vor landbrugslovgivning, og vi ser, hvorledes den økonomiske samordning, som skulle ledes af regeringen, ingen samordning er. Der er ingen samordning mellem den lovgivning, folketinget vedtager, mellem den udstykningslovgivning, vi har, og den husmandspolitik, folketinget fører, og så nødvendigheden af at indskrænke brugernes antal, som vi ved vil melde sig og allerede har meldt sig for landets økonomer.

Der er ingen samordning mellem den almindelige økonomiske situation og de stadige lovforslag om at give støtte til flere investeringer på et tidspunkt, hvor der ikke er arbejdskraft, ikke er penge, og hvor der er investeret så meget, som der overhovedet kan investeres med den forhåndenværende arbejdskraft og den forhåndenværende kapital. Der er ingen samordning, og i stedet for at begynde med sig selv, at samordne sin egen politik, vælger regeringen altså dette skridt: at foreslå nedsættelse af et økonomisk råd.

Nu er det naturligvis klart, at hvis dette lovforslag virkelig kunne fremme samordning, så ville vel ingen fra oppositionen, i hvert fald ikke fra venstre og det konservative folkeparti, modsætte sig, at forsøget blev gjort. Vi kan naturligvis ikke have noget som helst imod, at erhvervsorganisationerne konsulterer hinanden, mødes og drøfter sagerne, heller ikke have spor imod, at den højtærede samordningsminister samler disse organisationer til økonomiske drøftelser både hvert halve og hvert kvarte år, som nu ministeren finder anledning til, men vi kan ikke se, hvorfor folketinget skal vedtage en lovordning om, at disse mennesker skal træffes og tale sammen, og hvorfor folketinget skal vedtage en lov om, at der skal være mennesker, som skal skabe et økonomisk grundlag for regeringens bedømmelse og folketingets bedømmelse af den økonomiske stilling. Vi må nemlig ikke tro, at vi ved vedtagelsen af dette lovforslag fjerner ansvaret fra regeringen og fra folketinget. Det er regeringen, det er folketinget, der har ansvaret og alene kan gennemføre en økonomisk samordning. Så kan man udnævne nok så mange økonomiske professorer til formandskab, man vil — uden magt og uden myndighed er de, for denne magt og myndighed ligger hos folketinget og hos landets regering. At det så heller ikke hjælper, at man udnævner økonomiske professorer til ministre for økonomisk samordning, det er så en helt anden side af sagen. Det forsøg har været gjort, men nu vil man, at et nyt hold professorer skal rykke frem. Det er ellers ikke økonomer, vi har manglet i regeringen. Nu er ganske vist de to fraværende, men vi har normalt tre fremtrædende økonomer, som ubestridt opfylder de krav, der stilles i § 2.